

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Ing. J. F.**, zast. Milanem Bláhou, advokátem se sídlem Lánská 65, Praha 9, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti: Ing. F. L., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2013, čj. 129217/2013/KUSK-DOP/Svo, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2016, čj. 45 A 1/2014 – 124,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 26. 7. 2013, čj. MUBN/46120/2013/VÝST (dále jen „rozhodnutí městského úřadu), nařídil Městský úřad Benešov žalobci a osobě zúčastněné na řízení zjednat dle ustanovení § 134 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) nápravu spočívající v odstranění obrubníků, které byly vystavěny jako součást stavby

pozemní komunikace Lutov I. na pozemku parc. č. X v katastrálním území P.(dále jen „pozemní komunikace“), neboť stavba neodpovídala stavebnímu povolení (protokol o provedení kontrolní prohlídky ze dne 11. 7. 2013, čj. MUBN/42866/2013/VÝST). Obrubníky měly být odstraněny tak, aby byl umožněn vjezd a bezbariérový vstup na pozemek parc. č. X (dále jako „pozemek“) v tomtéž katastrálním území. Proti rozhodnutí městského úřadu se žalobce bránil odvoláním, které žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl.

[2] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného u Krajského soudu v Praze; ten žalobu shora uvedeným rozsudkem zamítl, neboť neshledal žalobní námitky důvodnými a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout *ex offo*.

II.
Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[4] Stěžovatel uvedl, že krajský soud zúžil projednávání věci na otázku souladu provedení stavby komunikace s projektovou dokumentací; podle stěžovatele však napadené rozhodnutí žalovaného nařídilo pouze zjednání nápravy odstraněním zvýšených obrubníků před vjezdem a vstupem do nemovitosti (č. p. X) umístěné na pozemku a neposuzovalo, zda stavba je či není prováděna v souladu s projektovou dokumentací. Stěžovatel označil napadený rozsudek krajského soudu za zmatečný, neboť si dle něj jednotlivé pasáže odůvodnění odporují (str. 9 a 10 napadeného rozsudku).

[5] Dále stěžovatel nesouhlasil s rozsudečným odůvodněním, podle nějž není podstatné, zda existovaly podmínky pro připojení pozemku k pozemní komunikaci; dle krajského soudu nemá tato skutečnost pro posuzovanou věc význam. Stěžovatel uvedl, že v projektové dokumentaci nejsou řešeny žádné vjezdy ani vstupy k sousedním nemovitostem a řešeny být ani nemohou, neboť stavební povolení k pozemní komunikaci a její projektová dokumentace časově předcházely jednotlivým stavebním povolením ke stavbám v uvedené lokalitě (tedy i stavbě na dotčeném pozemku). Stěžovatel uvedl, že závěr soudu týkající se provedení zvýšených obrubníků a jeho zásahu do faktických komunikačních poměrů, nemá oporu v provedeném dokazování, neboť jestliže se soud omezil pouze na posuzování stavebního povolení, nemohl dovodit, zda je či není ztížen vstup nebo vjezd na pozemek. Pokud soud poukázal na fotodokumentaci, zabýval se dle stěžovatele již samotnou otázkou vstupu a vjezdu na dotčený pozemek a v souvislosti s tímto se měl zabývat také tím, jak byl vstup a vjezd na pozemek zbudován; zároveň měl zdůvodnit, proč dle něj není zbudování tohoto vjezdu a vstupu protiprávní.

[6] Konečně stěžovatel zpochybnil úvahu krajského soudu, podle níž měli stěžovatel a osoba zúčastněná na řízení uplatnit své námitky proti souladu umístění rodinného domu s garáží včetně plánovaného vjezdu a vchodu na pozemek již v územním řízení.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že žalobce v průběhu řízení neunesl důkazní břemeno, jež na něm leží; poznamenal, že se ztotožňuje se závěry napadeného rozsudku krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti; požádal též o úhradu nákladů řízení.

[8] V replice k vyjádření žalovaného stěžovatel shrnul dosavadní průběh řízení, popsal skutkový stav a k jednotlivým argumentům ve vyjádření uvedeným připojil kopie listin, na které odkazoval. Stěžovatel poukázal též na nařízenou a provedenou exekuci (provedena na základě rozhodnutí městského úřadu), během níž byly odstraněny obrubníky před předmětným pozemkem. Stěžovatel uvedl, že podal návrh na zastavení exekuce, neboť podle něj není z žádného z výše uvedených rozhodnutí patrno, kde má být vjezd a vchod na pozemek umístěn. Stěžovatel nesouhlasil s žalovaným v otázce neunesení důkazního břemene; podle něj se soud nevypořádal s rozhodnutím obou úřadů, pokud se odmítl zabývat otázkou zákonnosti zbudování vjezdu a vchodu na pozemek.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek Krajského soudu v Praze v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných námitek, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatele, podle níž *„Argumentace soudu, obsažená v odůvodnění rozsudku, je zmatečná, kdy obsah jednotlivých odstavců na straně 9. a 10. rozsudku si vzájemně odporují.“* Tento stěžovatelem uplatněný názor Nejvyšší správní soud nesdílí. Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s námitkou, podle které je řízení stiženo vadami spočívajícími v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Žalovaný i městský úřad jako orgán prvostupňový a též krajský soud v dostatečném rozsahu a v souladu se zákonnými požadavky kladenými na jejich rozhodnutí zhodnotili srozumitelným a přezkoumatelným způsobem všechny pro meritorní rozhodnutí právně relevantní skutečnosti. Krajský soud se též řádně vypořádal se všemi žalobními body. Tyto kasační námitky stěžovatele proto nejsou důvodné.

[12] Nedůvodné jsou též námitky týkající se domnělého zúžení projednávaného sporu krajským soudem na otázku souladu provedení stavby komunikace s projektovou dokumentací a oprávněnosti zbudování vjezdu a vchodu na pozemek. Aby mohl krajský soud vypořádat argumentaci stěžovatele týkající se oprávněnosti zbudování vchodu a vjezdu na pozemek, prostudoval obsah správního spisu a dospěl k závěru, že otázka napojení pozemku na pozemní komunikaci není pro věc relevantní. Z obsahu správního spisu totiž vyplynulo, že pozemní komunikace byla provedena v rozporu se stavebním povolením, čímž došlo také k zabránění vstupu a vjezdu na pozemek; tento protiprávní

stav měl být odstraněn rozhodnutím městského úřadu. Krajský soud zohlednil také to, že městský úřad při svém rozhodnutí vycházel z ustanovení stavebního zákona (č. 183/2006 Sb.), ačkoliv měl zřídit nápravu dle ustanovení zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „starý stavební zákon"), který byl účinný v době vydání stavebního povolení, podle nějž byla pozemní komunikace realizována. Stěžovatel však postup městského úřadu nenapadl a krajský soud proto poukázal, že jak starý stavební zákon, tak současný stavební zákon upravují posuzování zjednání nápravy při zjištěném nesouladu se stavebním povolením obdobně. Ve svém rozsudku pak posuzoval věc v rámci starého stavebního zákona.

[13] Z ustanovení § 102 odst. 1 a 2 starého stavebního zákona plyne, že „[z]*jistí-li orgán státního stavebního dohledu na stavbě závadu, vyzve podle povahy věci stavebníka, oprávněnou osobu nebo právnickou osobu nebo fyzickou osobu podnikající podle zvláštních předpisů provádějící stavbu, aby zjednali nápravu, nebo upozorní jiný odpovědný orgán, aby učinil potřebná opatření. Nedbá-li osoba výzvy orgánu státního stavebního dohledu, vydá stavební úřad rozhodnutí, kterým nařídí zjednání nápravy; při provádění stavby může stavební úřad práce na stavbě zastavit. Odvolání proti rozhodnutí o zastavení prací nemá odkladný účinek. Po zjednání nápravy lze v pracích na stavbě pokračovat jen na základě nového rozhodnutí stavebního úřadu.*". Z protokolu o provedení kontrolní prohlídky ze dne 11. 7. 2013, čj. MUBN/42866/2013, je patrné, že stavba byla provedena v rozporu s vydaným stavebním povolením. Městský úřad proto dne 15. 7. 2013 vyzval stěžovatele a osobu zúčastněnou na řízení ke zjednání nápravy. Protože předchozí výzvy stěžovatel ani osoba zúčastněná na řízení neuposlechli, rozhodnutím městského úřadu bylo zjednání nápravy nařízeno. Krajský soud se pro výše uvedené nemohl dopustit stěžovatelem namítaného zúžení projednávané věci na pouhé „*posouzení souladu pozemní komunikace se stavebním povolením*", neboť tento nesoulad byl podkladem pro vydání samotného rozhodnutí městského soudu a též rozhodnutí žalovaného. Krajský soud nepochybil, pokud tuto ze spisu vyplývající skutečnost potvrdil; zcela správně uvedl: „*Postup podle § 102 zákona č. 50/1976 Sb. byl tedy zvolen k odstranění těch nejtíživějších projevů protiprávnosti postupu žalobce. Na to následně správní orgán I. stupně navázal zahájením řízení o odstranění stavby spočívající ve zvýšených obrubnících umístěných po obou stranách stavby komunikace v úseku již položené zámkové dlažby, tj. kolem pozemků p. č. X, X, X, X a X, neboť byly osazeny v rozporu s projektovou dokumentací schválenou ve stavebním řízení (viz oznámení o zahájení řízení ze dne 11. 12. 2013, čj. MUBN/74500/2013/VÝST). Řízení bylo zahájeno bezprostředně poté, co bylo zastaveno řízení o žádosti o povolení změny stavby. Z toho tedy plyne, že snahou správního orgánu I. stupně bylo řešit nedodržení stavebního povolení na pozemní komunikaci komplexně, nikoliv pouze selektivně, přičemž postup dle § 102 zákona č. 50/1976 Sb. byl zvolen k řešení nejpalčivější situace, která v důsledku protiprávního jednání žalobce a osoby zúčastněné na řízení nastala*." Krajský soud též správně a v souladu s relevantní právní úpravou konstatoval, že otázka posouzení připojení vchodu a vjezdu k pozemní komunikaci s projednávanou věcí nesouvisí, neboť v případě posuzované věci (odstranění obrubníků na pozemní komunikaci) a v případě posouzení připojení vchodu a vjezdu k pozemní komunikaci jde o spolu zájmově související, avšak právně odlišné samostatné otázky. Povinnost stěžovatele a osoby zúčastněné odstranit z pozemní komunikace obrubníky vychází totiž (jak je již výše uvedeno) z jejich jednání v rozporu se stavebním povolením a otázka posouzení oprávněnosti zbudování vjezdu a vchodu na pozemek je tak v projednávané věci zcela irelevantní.

[14] Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s námitkou stěžovatele, podle níž „[p]*okud se soud omezil pouze na posouzení stavebního povolení na komunikaci, pak nemůže dovozovat zda je či není ztížen či znemožněn vstup a vjezd k sousední komunikaci. Pokud poukazuje na fotodokumentaci, pak se již zabývá vjezdem a vstupem na sousední pozemek.*“. To, že krajský soud zohlednil fotodokumentaci dotčené lokality, neznamená, že se „*zabýval vjezdem a vstupem*“, a že by byl povinen posoudit také oprávněnost jejich zbudování. Krajský soud vycházel z obsahu správních spisů a na základě jejich posouzení rozhodl ve věci výše uvedeným způsobem a zároveň srozumitelně vysvětlil, proč v projednávané věci není možné zohlednit otázku oprávněnosti zbudování vjezdu a vchodu na pozemek.

[15] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatele, v níž stěžovatel nesouhlasil s názorem krajského soudu, podle kterého mohli jak stěžovatel, tak osoba zúčastněná na řízení uplatnit své námitky proti souladu umístění rodinného domu s garáží (nemovitost č. p. X), včetně plánovaného vjezdu na pozemek. Nejvyšší správní soud sice nezpochybňuje stěžovatelovo tvrzení, podle kterého stavební povolení k nemovitosti (ze dne 2. 3. 2005, čj. Výst.25320/2/2004/Pa) umístěné na dotčeném pozemku výslovně vjezd ani vchod do nemovitosti na pozemku neurčilo; ze stavebního povolení však jasně plynulo, jakým způsobem má být nemovitost na pozemek umístěna a bylo z něj patrné také to, jak má být umístěna garáž a to, že umístění stavby neodpovídá původnímu záměru. To, že byla na základě stavebního povolení umístěna stavba v rozporu s původním návrhem, proto není pro posuzovanou věc stěžejní, neboť stěžovatel i osoba zúčastněná byli oprávněni v této věci podat námitky (§ 87 a násl. stavebního zákona), což však neučinili.

IV.
Závěr a náklady řízení

[16] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[17] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

[18] Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení v případě osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože soud v dané věci osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil, rozhodl tak, že tato osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. září 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu